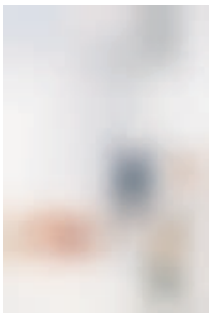

Enkele jaren geleden veroorzaakte Pol Heyvaerts regie *Aalst*, gebaseerd op een rechtszaak over een dubbele kindermoord, een serieuze (media)rel. Zijn nieuwe voorstelling *René* bewandelt opnieuw de dunne lijn tussen feit en fictie maar is wel uit heel ander hout gesneden. Ditmaal is het een persoonlijker drama dat aan de oorsprong ligt.

Pol Heyvaerts oom, René, was een architect, dichter en beeldend kunstenaar. Zijn werk werd pas bekend na zijn dood in 1984 met een tentoonstelling in het S.M.A.K. in 2006. Aan dat eerherstel voegt Pol Heyvaert nu ook het MuHKA toe. Of daar heeft het toch al schijn van als je de theaterzaal binnenkomt. Voor je op je plaats gaat zitten, betreed je het speelveld, dat is omgebouwd tot een tentoonstellingsruimte met werk van Heyvaert aan de muren. Pas daarna begint de eigenlijke voorstelling. Of moeten we zeggen de *making of*?

Pol Heyvaert huldigt voor zijn stuk de uit-

spraak van zijn oom: “Een kunstwerk bezit zijn volle kracht op het moment dat het gecreëerd wordt, daarna devalueert het.” Zaki (Jackie Dewaele) zit tussen het publiek en neemt audities af voor de rol van René. De eerste kandidaat, Sam Wauters, geeft een staaltje van zijn kunnen door voor te wenden dat hij blind is. Mark Verstraete streeft in zijn hilarische auditie vooral naar

echtheid. De Nederlandse Ragna Aurich heeft een stok en folie bij zich om haar knettergekke performance kracht bij te zetten.

De visies op hun rol vloeien ineen in een gelaagd portret wanneer Zaki de drie acteurs vervolgens vraagt om samen René te vertolken. De vele brieven die de kunstenaar schreef vormen de rode draad. Dat materiaal is soms filosofisch maar weegt vaak te licht om te blijven boeien. **(LILA)**

Tot 25 oktober in Minard, Gent. Daarna op tournee. www.campo.nu